Ze spisů vysvítá, že rozhodnutí žalovaného úřadu, jenž důvody rozhodnutí nižších stolic vzal za své, se omezuje pouze na otázku trestnosti Františka D. pro přestoupení zákona o nemocenském pojištění, že však neobsahuje výroku o zmíněné povinnosti ohledně pojistných příspěvků. Avšak poněvadž okresní politická správa v T. připojila k rozhodnutí žalovaného úřadu svůj vlastní dodatek, že pojistné příspěvky za dobu nepřihlášení zmíněných osob jest zapraviti okresní nemocenské pokladně v M. V., mohl stěžovatel právem míti za to, že tento výrok jest součástí rozhodnutí ministerstva sociální péče, a to tím spíše, ježto jemu nebylo připojeno poučení o právních prostředcích.

Stížnost proti tomuto dodatku k nejvyššímu správnímu soudu podaná, byla by pak nepřípustna, ježto dodatek tento není konečným rozhodnutím, vydaným v pořadí instančním (§ 5 zákona o správním soudě).

Podání stížnosti bylo však přivoděno nejasností úředního aktu stěžovateli doručeného, z něhož jeho dvojí původ patrný nebyl a z jehož znění naopak stěžovatel právem mohl míti za to, že jde o výrok jednotný, pouze od žalovaného úřadu pocházející a okresní správou politickou v T. toliko intimovaný. Nejasnost tato způsobena tím, že intimující úřad opomenul oba výroky přesně od sebe odděliti, aby bylo jasně seznati, co jest rozhodnutím ministerstva sociální péče a co jest samostatným, v rozhodnutí ministerstva neobsaženým výrokem okresní správy politické v T.

Nemohl-li stěžovatel z úředního aktu seznati s dostatečnou určitostí, od kterého úřadu ten který výrok pochází, byla jemu odňata možnost použíti účelně práva právním řádem jemu poskytnutého, totiž hledati odpomoci u orgánu k tomu povolaného a jeví se proto onen úřední akt podstatně vadným.

Bylo tudíž zrušiti naříkané rozhodnutí pro vadnost řízení podle § 6 zákona o správním soudě.

(Nález nejv. správ. soudu z 28./1. 1924, č. 4509/23.)

K §§ 1, 13, č. 1, odst. 2. a § 31 n. z. Uzavření pracovní smlouvy neznamená ještě vstup do zaměstnání (počátek zaměstnání) ve smyslu n. z. a nezakládá ještě pojištění, resp. členství u příslušné pokladny nemocenské. Zákon o nemocenském pojištění ukládá v § 31 odst. 1. zaměstnavatelům povinnost ohlásiti každou osobu, podrobenou pojištění, v s t u p u j í c í k n i m d o z a m ě s t n á n í, nejpozději třetího dne o d p o č á t k u z a m ě s t n á n í. Již z obecného významu slova »zaměstnání« (srv. »zaměstnávati někoho«, »zaměstnávati se«) vyplývá, že výraz ten znamená nějakou č i n n o s t. Že význam, který mu přikládá zákon o nemocenském pojištění, není jiný, vysvítá z následující úvahy: Podle zásady, vyslovené v § 1, odst. 1., nastává pojištění pro případ nemoci již v důsledku předpisu zákona, t. j. ex lege k o n á n í m p r a c í a s l u ž e b na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského, a osoby pojištění podrobené, t. j. podle citovaného § 1, vykonávající práce a služby stávají se podle § 13, č 1, rovněž ex lege členy territoriálně příslušné okresní pokladny nemocenské, pokud nejsou pojištěny u některé z ostatních, v § 11 jmenovaných pokladen. Stanoví-li pak § 13, č. 1 v odst. 2. výslovně, že osoby tyto počínají býti členy tím dnem, kterého v s t o u p í v p ř í s l u š n é z a m ě s t n á n í, nepraví tím nic jiného, nežli co již z citovaných ustanovení zákonných logicky vyplývá, t. j. že počátek členství spadá časově v jedno s počátkem pojistné povinnosti, jinými slovy, že dnem, kterého osoba pojištění podrobená, vstupuje do zaměstnání, jest onen den, kdy

u zaměstnavatele počíná konati práce a služby na podkladě poměru pracovního, služebního neb učňovského, anebo alespoň dává zaměstnavateli pracovní sílu k disposici a tento jí může disponovati. Pak nelze však jinak vykládati ani shora cit. ustanovení § 31, odst. 1.: (»počátek zaměstnání«), které obsahem svým se kryje s ustanovením § 13, č. 1, odst. 2. (»vstoupí do zaměstnání«), neboť i povinnost ohlašovací tu stanovená vztahuje se na osoby, podrobené pojištění tedy po rozumu § 1, odst. 1. ony, které vykonávají práce a služby v poměru pracovním, služebním a učňovském, čili jsou u zaměstnavatele zaměstnány. Opačný výklad vedl by k důsledkům, které by odporovaly znění a intencím zákona. Přijetí do práce, t. j. uzavření smlouvy pracovní, služební a učňovské samo o sobě nezakládá podle § 1, odst. 1. ještě pojištění, v důsledku toho ani členství u příslušné pokladny nemocenské, jež se vztahuje podle § 13, č. 1, odst. 1. jen na osoby pojištění podrobené, a ze stejného důvodu ani povinnost ohlašovací po rozumu § 31, odst. 1. Povinnost tato stihá zaměstnavatele podle výslovného znění předpisu zákona tehdy, když jde o osoby podrobené pojištění, t. j. vykonávající práce a služby, a jest pak třídenní lhůtu v § 31, odst. 1. počítati ode dne, kdy alespoň pracovní sílu svoji dali zaměstnavateli k disposici a tento jí mohl také disponovati.

(Nález nejv. správ. soudu ze 7./2. 1924, č. 2091/24.)

K § 8, odst. 3. n. z. Rozhodnutím ze dne 13. června 1922, č. 21 B 2223/3 ai 1921, č. 197.850 ai 1922, vyslovila zemská správa politická v Praze na základě § 66 nem. zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z. ve sporu všeobecné veřejné nemocnice v J. H. s okresní nemocenskou pokladnou v K., že pokladna tato jest dle § 8, odst. 3. nem. zákona povinna nahraditi útraty, vzešlé ošetřováním člena svého, F. T. v této nemocnici od 17. června do 1. července 1921, za 15 dnů částkou 241 K.

Odvolání okresní nemocenské pokladny ministerstvo sociální péče rozhodnutím ze dne 4. září 1922, č. 7733 F nevyhovělo z důvodů rozhodnutí prvého.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nejvyšší správní soud toto:

§ 8 zákona o nemocenském pojištění připouští, aby onemocnělému členu nemocenské pokladny místo bezplatného lékařského ošetřování, potřebných léčiv a nemocenského, na něž má nárok podle § 6, poskytnuto bylo na útraty nemocen. pokladny bezplatné léčení a ošetřování v nemocnici podle poslední třídy, a ukládá v důsledku toho v odst. 3. nemocenské pokladně povinnost nahraditi nemocnici veřejné náklady za léčení a ošetřování podle poslední třídy do 4 neděl. Co jest rozuměti léčením a ošetřováním v nemocnici veřejné, vykládá blíže zákon ze dne 5. března 1888 zemsk. zák. pro Čechy, č. 19 v § 4, podle něhož veřejné nemocnice poskytují přijatým nemocným jednak přiměřenou pomoc lékařskou a léky, jednak lože a pobyt v místnosti zařízené tak, aby vyhovovala potřebám nemocných, dále stravu, dohled a obsluhu, a v případě úmrtí pohřeb.

Nárok veřejné nemocnice v J. H., vznesený na stěžující si pokladnu, opřen byl o tvrzení, že F. T. byl do nemocničního ošetřování přijat dne 17. června a propuštěn dne 1. července 1921. Tím veřejná nemocnice nemohla míniti nic jiného, nežli, že poskytovala Františku T. po 15 dní to, začež jí citovaný zemský zákon a § 8 zákona o nemocenském pojišťování přiznává právo žádati poplatek.

Okresní nemocenská pokladna však během správního řízení popírala,